

Zlatko Pangarić

JUTARNJI RASTANAK

Jedan tvoj jecaj,
biran, presavijam,
stavljam za uvo.

O desno, šapat,
zalutao, bogzna,
odnekud iz sna.

Dva pogleda bistra,
dve tople planete,
oprezno, za oblake.

Prikradam se senki,
lenoj slatkoj zverki.
Eh, šmugnu, luda,

diše, plaha, vrapčić.
U unutrašnji džep,
polako je puštam.

Tri-četiri otkucaja
srca, neka se nađe,
protiv gripa i uroka –

Bože, daj mi meru.
Etalon.

NOSTALGIJA

Čovek –
buka kosmosom!

U novom zavičaju
koračamo oprezno,
vrata zadržavamo.

Plave,
zelene,
smeđe –
planete.

Oči tvoje
suzne-tužne.

Orlovo pero,
kalendar neke.

DAN KADA SAM POSTAO PESNIK

Umaći
svetu,
nameri,
nećeš.

Samoglasnik.
Suglasnik.
Suglasnik.
Samoglasnik.

Nagnut nad ponorom
večno gladnog creva,
jecam već stolicima.

Rastem kao senka
sunca koje pada.

Kralj u kraljevstvu
koje ne može pasti!

Sveta je ljubav,
sve obuhvati,
početak
i kraj.